

08-03-2019

প্ৰাতঃমুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – বিচাৰ সাগৰ মছন কৰি এনেকুৱা টপিক উলিওৱা যাতে সকলো ঠাইতে একেটা বিষয়ৰ ওপৰত ভাষণ চলে, এইয়াই হ’ল তোমালোকৰ ইউনিটি (একতা)”

***প্ৰশ্ন :- কোনটো যত্ন কৰি কৰি তোমালোক সন্তানসকল সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ হ’ব পাৰা?**

***উত্তৰ :-** কৰ্ম বন্ধনৰ পৰা অতীত হোৱা। যেতিয়া কাৰোবাৰ লগত কথা পাতা তেতিয়া আত্মা ভাই বুলি ভাবি ভাইক চোৱা। পিতাৰ পৰা শুনিলেও পিতাক জঁকুটিৰ মাজত চোৱা। ভাই-ভাই দৃষ্টিৰে চালে সেই স্নেহ আৰু সম্বন্ধ দৃঢ় হৈ যাব। এইটোৱে যত্ন কৰিবলগীয়া কাম, ইয়াৰ দ্বাৰাহে সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ হ’ব। উচ্চ পদ পাওঁতা সন্তানে এইটো পুৰুষাৰ্থ নিশ্চয় কৰিব।

ওঁম্ শান্তি। মিঠা মিঠা সন্তানসকলক বুজাই দিয়া হৈছে যে-এইয়া হ’ল মৃত্যুলোক, তাৰ তুলনাত অমৰলোকো আছে। ভক্তি মাৰ্গত দেখুওৱা হয় শঙ্কৰে পাৰ্বতীক অমৰ কথা শুনায়। এতিয়া অমৰ লোকলৈতো তোমালোক যোৱা। শঙ্কৰেতো কথা নুশুনায়। কথা শুনোৱা জন হ’ল জ্ঞানৰ সাগৰ এজনেই পিতা। শংকৰ কোনো জ্ঞানৰ সাগৰতো নহয়, যিয়ে কথা শুনাব। এনেকুৱা-এনেকুৱা কথাৰ ওপৰত তোমালোক সন্তানসকলে বুজাব লাগে। কালৰ ওপৰত কেনেকৈ জয়ী হ’ব পাৰি, এয়া যি জ্ঞান আছে সেই জ্ঞানেই অমৰ কৰি তোলে, ইয়াৰ দ্বাৰা আয়ুস বাঢ়ি যায়, তাত কাল নাথাকে। ইয়াত তোমালোকে 5 বিকাৰ অথবা ৰাৱণৰ ওপৰত জয়ী হ’লে ৰাম ৰাজ্য অথবা অমৰ লোকৰ মালিক হ’ব লাগে। মৃত্যুলোকত আছে ৰাৱণ ৰাজ্য, অমৰলোকত ৰাম ৰাজ্য। দেৱতাসকলক কেতিয়াও কালে নাখায়। তাত কালৰ যমঘাট নাথাকে। তেন্তে এই বিষয়টোও বহুত ভাল-মানুহে কালৰ ওপৰত বিজয় কেনেকৈ পাব পাৰে। এই সকলোবোৰ জ্ঞানৰ কথা। ভাৰত অমৰলোক আছিল, কিমান বেছি আয়ুস আছিল। সৰ্পৰ উদাহৰণো সত্যযুগৰ কাৰণে। এখন চাল এৰি অন্য এখন লয়, ইয়াকে কোৱা হয় বেহদৰ বৈৰাগ্য। জানে গোটেই সৃষ্টিৰ বিনাশ হ’ব। এই পুৰণি শৰীৰটোও এৰিব লাগিব। এয়া 84 জন্মৰ পুৰণা চাল! অমৰলোকত এনেকুৱা নহয়। তাত আকৌ বুজে এতিয়া শৰীৰ পুৰণি, জড়জড়ীভূত হৈ গ’ল, ইয়াক এৰি নতুন শৰীৰ ল’ম। পিছত সাক্ষাৎকাৰো হয়, বুজি পোৱাটোকে সাক্ষাৎকাৰ বুলি কোৱা হয়। এতিয়া আমাৰ নতুন শৰীৰ তৈয়াৰ হৈ আছে, পুৰণিটো এতিয়া এৰিব লাগিব। তাতো এনেকুৱাই হয়। সেইখনক কোৱা হয় অমৰলোক, য’ত কাল নাহে। নিজেই সময়মতে শৰীৰ এৰি দিয়ে। কাছৰ উদাহৰণো ইয়াৰেই। কাম কৰি পুনৰ অন্তৰ্মুখী হৈ যায়। এই সময়ৰ উদাহৰণ পুনৰ ভক্তি মাৰ্গত নকল কৰে, কিন্তু সেয়া কোৱাতে সীমিত। একো বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা ৰাখী উৎসৱ, দশহৰা, দীপমালা, হোলী আদি সকলো এই সময়ৰ। যিটো ভক্তি মাৰ্গত চলিছে। তেন্তে এইবোৰ কথা সত্যযুগত নাথাকে। এনেকুৱা বিষয়ৰ ওপৰত লিখা। মানুহে কালৰ ওপৰত কেনেকৈ জয়ী হ’ব পাৰে? মৃত্যুলোকৰ পৰা অমৰলোকলৈ কেনেকৈ যাব পাৰি? এনেকুৱা কথাৰ ওপৰত বুজাবৰ কাৰণে প্ৰথমে লিখিবলগীয়া হয়। যেনেকৈ নাটকৰ কাহিনী লিখে-আজি অমুক নাটক আছে। তোমালোকৰ পইন্টচৰ (মূলকথা) লিষ্ট (তালিকা) হওঁক, আজি এইটো টপিকৰ (বিষয়ৰ) ওপৰত বুজোৱা হ’ব। ৰাৱণ ৰাজ্যৰ পৰা দৈৱী ৰাজ্যলৈ কেনেকৈ যাব পাৰি? বুজনি যদিও একেই কিন্তু ভিন্ন-ভিন্ন টপিকৰ ওপৰত শুনিলে আনন্দিত হ’ব যে বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ কেনেদৰে পোৱা যায়। যেনেকৈ সন্ন্যাসীসকলৰ বিষয়ে বাতৰি কাকতত পঢ়া হয় - আজি 125 তম যজ্ঞ অনুষ্ঠিত হৈছে, তাত এনেধৰণৰ কথা শুনোৱা হ’ব। ইয়াততো পিতাই কৈছে - মই

এবাৰেই যজ্ঞ ৰচনা কৰোঁ, য'ত গোটেই পুৰণি সৃষ্টি স্বাহা হৈ যায়। তেওঁলোকেতো অনেক যজ্ঞ ৰচে। শোভাযাত্ৰা আদি কৰে। ইয়াততো তোমালোকে জানা - এই ৰুদ্ৰ শিৱবাবাৰ এটাই যজ্ঞ, য'ত গোটেই পুৰণি সৃষ্টি স্বাহা হৈ যায়, নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা হয় আৰু তোমালোক গৈ দেৱতা হোৱাগৈ। পিতাই এয়াও তোমালোকক বুজায়। ৰচয়িতা পিতাইহে আহি নিজৰ আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ সমস্ত নলেজ (জ্ঞান) দিয়ে আৰু ৰাজযোগো শিকায়। সত্যযুগত থাকে পবিত্ৰ দেৱতাসকল। তেওঁলোকে ৰাজত্বও কৰে। তাকেই কোৱা হয় আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। এইটো টপিক ৰাখিব পাৰা যে আদি সনাতন সত্যযুগী দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম কেনেকৈ স্থাপনা হৈ আছে, বিশ্বত শান্তি কেনেকৈ স্থাপন হয় - সেয়া আহি বুজি লোৱা। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বাহিৰে বিশ্বত শান্তি স্থাপন কৰাৰ ৰায় আন কোনোৱেই দিব নোৱাৰে। ৰায় দিওঁতা জনেও প্ৰাইজ (পুৰস্কাৰ) লাভ কৰে। বিশ্বত শান্তি স্থাপন কৰাৰ প্ৰাইজ কেনেকৈ আৰু কোনে দিয়ে, এয়াও টপিক। এনেদৰে বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰি টপিক উলিয়াব লাগে। এনেকুৱা ব্যৱস্থা হ'ব লাগে যাতে সকলো ঠাইতে একেটা টপিকেই হয়, সকলোৰে কানেক্সন (সম্পৰ্ক) থাকিব। এনেকুৱা লিষ্ট (তালিকা) তৈয়াৰ কৰি প্ৰথমেই নিৰ্দেশনা দি দিব লাগে। পিছত দিল্লীলৈ বতৰা আহিব লাগে। সকলোৱেই গম পাওক যে সকলো ঠাইতে একেই ভাষণ চলিছে, ইয়াকে কোৱা হয় যুনিটি (একতা)। গোটেই সৃষ্টিতে ডিজয়ুনিটি (অনৈক্যতা)। ৰাম ৰাজ্যৰ গায়ন আছে - বাঘে-গৰুৱে একেলগে পানী খায়। ত্ৰেতাতে এনেকুৱা গায়ন আছে, গতিকে সত্যযুগত কি নহ'ব! বাকী শাস্ত্ৰ আদিততো অনেক কথা লিখি দিছে। তোমালোকে পিতাৰ পৰা এটাই কথা শুনা। বিশ্বৰ লোকে অনেক কথা ৰচি থাকে। দ্বাপৰৰ পৰা কলিযুগলৈকে যিবোৰ শাস্ত্ৰ আদি চলিছে, তাত সেয়া নাথাকে। ভক্তি মাৰ্গৰ সকলো কথা পুৰণি হৈ যায়। ইয়াত তোমালোকে যিবোৰ দেখিছা, সেই সকলোবোৰ আসুৰী। তাক দেখিও নাচাবা, শুনিও নুশুনিবা। এতিয়া পিতাই যি বুজায় সেয়াহে বুদ্ধিত ৰাখা।

আমি সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ কিমান উচ্চ! দেৱতাতকৈও উচ্চ। এই সময়ত আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান। লাহে-লাহে বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। ইমান সহজ কথাটোও কাৰো বুদ্ধিত উদয় নহয়। আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান গতিকে নিশ্চয় স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা উচিত কিয়নো সেই পিতাই স্বৰ্গ স্থাপনা কৰে। কোটি বছৰ বুলি কৈ দিয়াৰ বাবে কোনো কথা স্মৃতিত নাথাকে। পিতাই আহি সোঁৱৰাই দিয়ে, এইয়াতো হৈছে 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা। তোমালোক দেৱী-দেৱতা আছিল। এতিয়া পুনৰ সেইয়া হ'বগৈ। সন্মুখত শুনিলে কিমান আনন্দ আৰু সজীৱতা আহি যায়। সন্তানসকল যি বুধিয়ক, বুজি পাওঁতা, তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত আহে যে - আমি পিতাৰ পৰা নিশ্চয় অধিকাৰ ল'ব লাগিব। পিতাই নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰে গতিকে আমিও নিশ্চয় নতুন সৃষ্টিত থাকিব লাগে। এজন পিতাৰ সকলো সন্তান। সকলোৰে ধৰ্ম, সকলোৰে নিবাস স্থান, অহা-যোৱা সকলোৰে ভিন্ন প্ৰকাৰৰ। কেনেকৈ গৈ মূলবতনত নিবাস কৰে, এইয়াও বুদ্ধিত আছে। মূলধামত বংশাৱলী আছে। সূক্ষ্মলোকত বংশাৱলী দেখুৱাব নোৱাৰি। তাত যি কিবা দেখুওৱা হয় সেই সকলোবোৰ হৈছে সাক্ষাৎকাৰৰ কথা। এই সকলোবোৰ ড্ৰামাত লিপিবদ্ধ হৈ আছে। পুনৰ সূক্ষ্মলোকলৈ যায়। তাত ছায়াছবি চলে। মাজতে ছায়াছবিৰো ড্ৰামা বনোৱা হৈছিল। পিছত বোলছবি হ'ল। মৌনতাৰতো ড্ৰামা বনাব নোৱাৰে। সন্তানসকলে জানে আমি শান্তিত কেনেকৈ থাকোঁ। যেনেকৈ তাত আত্মাৰ বংশাৱলী আছে, তেনেকৈয়ে ইয়াত মনুষ্যৰ আছে। গতিকে এনেকুৱা কথাবোৰ বুদ্ধিত ৰাখি তোমালোকে ভাষণ কৰিব পাৰা। তথাপিও পঢ়াত সময় লাগে। পাৰিলে এইটোও বুজি পাওক কিন্তু স্মৃতিৰ যাত্ৰা ক'ত, যাৰ দ্বাৰা ধাৰণা আৰু আনন্দ হ'ব। এতিয়া তোমালোকে যথার্থ ৰীতিৰে যোগ শিকি আছা। সন্তানসকলক বুজোৱা হয় - সকলোকে ভাই-ভাই ৰূপত চোৱা। আত্মাৰ আসনতো এয়া হয় সেই কাৰণে ভাগীৰথ বাবাৰ সিংহাসনো বিখ্যাত। যেতিয়া কাৰোবাক বুজোৱা তেতিয়াও এনেকৈয়ে বুজি লোৱা যে - আমি ভাইসকলক বুজাওঁ। এয়াই যাতে দৃষ্টি থাকে - ইয়াতেই বহুত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। যত্ন কৰিলেহে উচ্চ পদ প্ৰাপ্তি হয়। পিতাইও এনেকৈ চায়, পিতাৰ দৃষ্টিও

ভকুটিৰ মাজত যাব। আত্মাতো সৰু বিন্দু হয়। শুনেও আত্মায়ে। তোমালোকে পিতাকো ভকুটিৰ মাজত চাব। বাবাও ইয়াতে আছে তেন্তে ভাইও (ব্ৰহ্মাৰ আত্মা) ইয়াত আছে। এনেকৈ বুদ্ধিত থাকিলে তোমালোকে যেনেকৈ জ্ঞান সাগৰৰ সন্তান জ্ঞান সাগৰ হৈ পৰা। তোমালোকৰ কাৰণেতো বহুত সহজ। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকোঁতাসকলৰ কাৰণে এই অৱস্থা অলপ কষ্টকৰ হয়। শুনি ঘৰলৈ গুছি যায়। তাৰ বায়ুমণ্ডলেই ভিন্ন। বাবাই যুক্তি (উপায়) বহুত সহজ কৰি শুনায় - নিজক আত্মা বুলি বুজা, পিতাক স্মৰণ কৰা। এৰোঁ ভাই হয়, এইটো দৃষ্টিৰে কৰ্মবন্ধনৰ পৰা অতীত হৈ যাব। শৰীৰো পাহৰি যায়, কেৱল পিতাহে স্মৃতিত থাকে। ইয়াত যত্ন কৰিলেহে সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ হ'ব পাৰিবা। এনে অৱস্থা কোনোবা জনৰহে হয়। বিশ্বৰ মালিক তেওঁহে হয়। ৪ ৰত্নৰ মালা আছে নহয় জানো। গতিকে পুৰুষাৰ্থ কৰা। উচ্চ পদ পাওঁতা সকলে নিশ্চয় যিকোনো প্ৰকাৰেৰে পুৰুষাৰ্থ কৰে। ইয়াত কোনো অন্য কথা নাই। ভাই-ভাই দৃষ্টি, স্নেহ আৰু সম্বন্ধ হৈ যায়। সেই দৃষ্টিয়ে স্থায়ী হৈ যায় সেই কাৰণে পিতাই কয় তোমালোকক গুঢ়-গুঢ় কথা শুনোঁ। ইয়াত অভ্যাস কৰাতো হ'ল যত্নৰ কাম। ইয়াত বহি থাকোতে নিজকে আত্মা বুলি বুজা। আত্মাইহে শুনে। শুনোতা আত্মাক তোমালোকে চোৱা। মনুষ্যইতো কৈ দিয়ে আত্মা নিৰ্লিপ্ত। বাকী শৰীৰে জানো শুনে? এইটো ভুল কথা। পিতাই তোমালোকক গুঢ় কথা শুনায়। সন্তানেতো পৰিশ্ৰম কৰিবই লাগিব। যি কল্পৰ আগতে হৈছিল তেওঁ পৰিশ্ৰম নিশ্চয় কৰিব। নিজৰ অনুভৱো শুনাব - এনেকৈ আমি শুনো-শুনোও। অভ্যাস হৈ গ'ল। আত্মাকহে শুনায় - মনমনাভৱ। পিছত ইজনে সিজনক কয় - মনমনাভৱ অৰ্থাৎ পিতাক স্মৰণ কৰা। এইয়াই গুপ্ত পৰিশ্ৰম। যিদৰে পঢ়াও একান্তত গৈ গছৰ তলত পঢ়ে, সেয়া হৈছে স্থূল কথা। এয়া হৈছে অভ্যাস কৰাৰ কথা। দিনে-প্ৰতিদিনে তোমালোকৰ এই অভ্যাস বাঢ়ি গৈ থাকিব। তোমালোকে নতুন-নতুন কথা নুশুনা জানো। এতিয়া তোমালোকে যি শূনা সেয়া নতুনকৈ অহা সকলেও শুনিব। কোনোৱে কয় আমি পলমকৈ আহিছো। হেৰ', তোমালোকেতো আৰু বেছিহে সুন্দৰ গুঢ় কথা শুনিবলৈ পাইছা, যে পুৰুষাৰ্থ কৰিলেই উচ্চ পদ পোৱা যায়। আৰুহে বেছি ভাল। মায়াইতো অন্তিমলৈকে এৰি নিদিয়ৈ। মায়াৰ যুদ্ধ চলি থাকিব। যেতিয়ালৈকে তোমালোকে বিজয়ী নোহোৱা। পিছত তোমালোকে সহজে গুচি যাব। যিয়ে যিমান স্মৰণ কৰিব, বুজিব আমি পিতাৰ ওচৰলৈ গৈ আছোঁ, শৰীৰ ত্যাগ কৰি দিয়ে। বাবাই দেখিছে - এনেকৈ ব্ৰহ্মত লীন হোৱাৰ লক্ষ্য ৰাখোতাই যেতিয়া শৰীৰ ত্যাগ কৰে তেতিয়া একেবাৰে নিস্তদ্ধ হৈ যায়। বাকী মোক্ষতো কোনেও নাপায় নতুবা কোনোবা উভতি যাব পাৰে। নাটকতো সকলো প্ৰকাৰৰ ভাওৰীয়া লাগে নহয় জানো। শেষত সকলো আহি যায়। যেতিয়া এজনো অৱশিষ্ট নাথাকিব তেতিয়া উভতি যাব। যিমান মনুষ্য আছে সকলো গুছি যাব। বাকী অলপ থাকিব। তেওঁলোকে ক'ব সকলোকে বিদাই জনালোঁ। এই সময়ত সত্যযুগৰ স্থাপনা হৈ আছে। কিমান কোটি কোটি মানুহ আছে। আমি সকলোকে বিদাই দি আকৌ নিজৰ ৰাজধানী লৈ যামগৈ। বিশ্বৰ লোকে অতি বেছি 40-50 জনক বিদায় জনায়। তোমালোকে কিমানক বিদায় জনোৱা। সকলো আত্মা ম'হৰ দৰে শান্তি ধামলৈ গুছি যাব। তোমালোক আহিছা সকলোকে লগত লৈ যাবলৈ আৰু সকলোকে পঠিয়াই দিবলৈ। তোমাৰ কথাবোৰ বিস্ময়কৰ। ইমান কোটি কোটি মানুহ যাবগৈ। তেওঁলোকক বিদায় দিবা। সকলো মূল বতনলৈ গুছি যাব। এইয়াও তোমালোকৰ বুদ্ধিয়ে কাম কৰে। লাহে লাহে বংশাৱলী বাঢ়ি যাব। পাছত ৰুণ্ড (বিষ্ণুৰ) মালা ৰুদ্ৰ (শিৱৰ) মালা হৈ যাব। এই কথা তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে ৰুদ্ৰ মালা কেনেকৈ ৰুণ্ড মালা হয়। তোমালোকৰ মাজতো যিসকল বিশাল বুদ্ধিৰ তেওঁলোকেহে এইবোৰ কথা বুজিব পাৰে। স্মৰণ কৰিবৰ কাৰণে পিতাই অনেক প্ৰকাৰে বুজায় থাকে। আমি ৰুদ্ৰ মালাত গৈ ৰুণ্ড মালাত আহিম। আকৌ ক্ৰমানুসৰি আহি থাকিম। কিমান ডাঙৰ ৰুদ্ৰ মালা হয়। এই জ্ঞান কোনেও নাজানে। আৰম্ভণিৰে পৰা এই জ্ঞান কোনেও নাজানে। তোমালোক সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণসকলেহে জানা। এই সংগমযুগক স্মৰণ কৰা তেতিয়া গোটেই জ্ঞান বুদ্ধিত আহি যাব।

তোমালোক হৈছা লাইট হাউচ। সকলোকে ঠিকনা দিওঁতা। তোমালোক কিমান ভাল লাইট হাউচ হৈ উঠা। এনেকুৱা কোনো কথা নাই যি তোমালোকৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰযোজ্য নহয়। তোমালোক চাৰ্জনো (শল্য চিকিৎসকো) হোৱা, সোণাৰীও হোৱা, ধোবাও হোৱা। সকলো বিশেষত্ব তোমালোকৰ আহি যায়। মহিমা তোমালোকৰো হয়, কিন্তু একাদিক্ৰমে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। যেনেকুৱা কৰ্তব্য কৰা তেনেকুৱা গায়ন হয়। পিতাইতো নিৰ্দেশনা দিয়ে তাৰ ওপৰত বিচাৰ কৰা, আলোচনা কৰা সেয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ কাম। বাবাই কোনো বাধা নিদিয়। ভাল বাৰু। বহুত শুনাইনো কি লাভ। পিতাই কয় - মনমনাভৱ। বাবাই তোমালোকক কিমান পুষ্টিকৰ আহাৰ খুৱায়। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) সদায় যাতে এইটো নিচা থাকে যে আমি সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ দেৱতাসকলতকৈও উচ্চ হওঁ কিয়নো এতিয়া আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান, আমি মাষ্টাৰ জ্ঞান সাগৰ হওঁ। সকলো বিশেষত্বৰে এই সময়ত আমি ভৰপূৰ হৈ আছো।
- (2) পিতাই যি বুজায় সেয়াই বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে, বাকী আৰু অন্য সকলো শুনিও নুশুনিবা, দেখিও নাচাবা। হিয়ৰ নো ইভিল, (বেয়া নুশুনিবা), চি নো ইভিল (বেয়া নাচাবা).....

***বৰদান :-** মায়াৰ ছায়াৰ পৰা আঁতৰি স্মৃতিৰ ছত্ৰছায়াত থাকোঁতা নিচিন্ত বাদশ্বাহ হোৱা

যি সদায় পিতাৰ স্মৃতিৰ ছত্ৰছায়াৰ তলত থাকে তেওঁ নিজকে সদায় সুৰক্ষিত অনুভৱ কৰে। মায়াৰ ছায়াৰ পৰা মুক্ত হোৱাৰ উপায় হৈছে পিতাৰ ছত্ৰছায়া। ছত্ৰছায়াত থকাজন সদায় নিচিন্ত বাদশ্বাহ হ'ব। যদি কিবা চিন্তা থাকে তেন্তে আনন্দ হেৰাই যায়। আনন্দ হেৰাই গ'লে, দুৰ্বল হ'লে তেতিয়া মায়াৰ ছায়াৰ প্ৰভাৱ পৰি যায় কিয়নো দুৰ্বলতায় মায়াক আহ্বান জনায়। মায়াৰ ছায়া সপোনতো যদি পৰে তেন্তে বহুত দুখী-অশান্ত কৰিব, সেয়েহে সদায় ছত্ৰছায়াৰ তলত থাকিবা।

***শ্লোগান :-** বোধশক্তিৰ স্কু ড্ৰাইভৰৰ দ্বাৰা আলস্যৰ শিথিল স্কুক টাইট কৰি সদায় সতৰ্ক হৈ থাকিবা।

ওঁম্ শান্তি!!
